

Qüestió de temps

Primer dia de classe. Les portes del col·legi Les Palmeres estan tancades. Toco el timbre i de cop s'obren. Pujo a l'aula indicada en el full d'inscripció i quan hi entro veig quatre xais asseguts en cadires, que porten ulleres de sol de color blau i escriuen directament sobre les taules amb un guix. Les finestres són televisors, on posen films de persones que porten tovalloles vermelles, beuen cava de barretines de color taronja i ballen sardanes. De les parets pengen raïms de botifarres que semblen dragons... Tanco els ulls i quan els obro, els xais es transformen en penja-robes que parlen amb accent mallorquí i tothom diu al mateix temps i molt ràpid: *Setze jutges d'un jutjat mengen fetge d'un penjat...* De sobte, tot es torna confús i no sento res més. On és la gent? On són els meus companys i les meves companyes? On és la meva professora? Què és tot això?

Tres quarts de quatre. Sóc al llit de casa de la meva tieta...

Ho puc explicar. Com que sóc nou en aquesta terra,estic aprenent català i tot i que les classes m'agraden molt, les paraules es barregen dins del meu cap fins fer un popurri terrible i tinc malsons a les nits. No ho puc remeiar. Qüestió de temps...

Diego-M. López Álvarez

El conte del número tres

Vet aquí una vegada al món dels números que una cosa molt estranya va succeir-hi: hi havia un número que estava molt trist i deprimat perquè es pensava que no servia per a res. Es tractava del número 3. Ell es deia a sí mateix que no feia falta que fos al llibre de Matemàtiques, que ell no era important entre la resta de números (al número u, que era el més petit, tothom l'estimava i el cuidava; al número nou, que era el més gran, tothom li tenia molt de respecte; però a ell, que estava al mig, ningú no li feia cas). Es pensava que els nens no aprendrien res amb ell.

Després de donar-hi moltes voltes va prendre la decisió d'anar-se'n. Immediatament es posà a fer les maletes on va ficar-hi dos pantalons, quatre camises, ulleres de sol...

Aquella mateixa nit se'n va anar del llibre de Matemàtiques, sense acomiadar-se'n, fins que va arribar al seu nou lloc, el calaix de l'armari.

L'endemà, la seva companya, el número quatre, va adornar-se que el seu company no hi era i les seves coses tampoc. Va pensar i pensar on es podia haver ficat, però no se li acudia res. Van passar dues nits i el número tres no tornava.

La número quatre, ja molt preocupada, va demanar ajuda al seu veí, el número cinc. Tots dos van sortir a buscar-lo fins que el van veure sortir del calaix de l'armari on s'amagava. S'hi van apropar i li van preguntar per què havia marxat del llibre. Ell els va dir que sentia que no servia per a res i no volia estar allà. La número quatre el va consolar i li va dir que era un número molt i molt important: sense ell no existirien els tres mosqueters, ni les tres bessones, ni tan sols la TV3, ni els tres porquets, ni els tres reis mags d'Orient.

Després de totes aquestes explicacions li va tornar el seny i es va adonar que la seva companya tenia raó.

Tots els números són importants, siguin grans o petits.

Tots els números, el tres, el quatre i el cinc van tornar al llibre de Matemàtiques i van quedar-s'hi per sempre.

No obstant això, obriu-lo de tant en tant i comproveu que nos us en falti cap.

Manuel Algaba

Jordi el Verdós vs. Dracox

Havia arribat l'any 3025. Catalunya era independent i el president de la Generalitat i els consellers eren tot dones.

El poble de Vic@Trex, abans Vic, estava molt amoïnat perquè hi havia un monstre, en Dracox, que cada vegada que obria la boca produïa un mal alè que ho contaminava tot. Aquest ésser tenia un cos enorme i deformat i un cap petit i allargat amb dues antenes de color fluorescent.

Cada vegada que Dracox sortia del seu dúplex de la zona alta de Vic@Trex amb les seves ulleres 3D i obria la seva fastigosa boca, els arbres es desmaiaven, els rius canviaven de color i els peixos i els ocells canviaven de color. Els viga@trexs no sabien què fer i la seva desesperació augmentava per moments.

Un bon dia, l'últim descendent de Greenpeace, Jordi el Verdós, que vivia al cim de les muntanyes de Montserrat, assabentat del problema que patia el poble va decidir actuar: es va posar la màscara antigàs, va agafar el seu flamant cotxe elèctric i va anar a fer-li una visita. En una de les seves butxaques portava una caixeta embolicada. Va arribar a la vall on hi havia el dúplex del monstre, va trucar a la porta i Dracox, desconcertat per la inesperada visita, el va rebre amb un gran somriure. Llavors Jordi el Verdós va agafar la caixeta embolicada en paper fet de pell de patata i va extreure del seu interior un paquet on deia: caramels de menta extraforts. Dracox en va provar un i nerviós va començar a bufar. El seu alè, però, ja no destrossava la natura: els ocells cantaven, els arbres florien i els rius recobraven el seu color blau turquesa.

El poble agraït va organitzar una festa a la plaça de l'ajuntament i va convidar Jordi el Verdós i en Dracox. Quan va tocar parlar al monstre, tot el poble estava atent i silenciós. Dracox va obrir la seva gran boca i va dir: "Gràcies, però m'agraden més els de maduixa i, si pot ser, que no piquin". Tothom va riure.

Per recordar aquell dia l'alcalde de Vic, un home negre de pares senegalesos, va decidir fer un monument que recordés aquella bonica història.

Òscar Sánchez

El ball de la llengua

Començava a ser una mica tard, havien tocat quarts de tres de la matinada i encara no havia deixat d'estudiar. Faltaven pocs dies pel gran examen i es trobava neguitosa des que ho havia sabut. Encara que tenia molta empena, no podia estar-se de sentir una mena de rau-rau a la panxa que no la deixava sentir-se a gust.

Tenia molta son però volia resistir una mica més... repassar les perífrasis verbals que la portaven de cap i ho deixaria fins l'endemà.

De sobte va sentir la música. Era una melodia engrescadora com sortida d'un conte de fades que la va fer bellugar-se. Sense voler es va trobar donant copets amb el peu al so de les gralles.

Les paraules van començar a ballar: les conjuncions amb els articles, els pronoms febles amb les preposicions; ràpidament s'hi van afegir verbs i substantius mentre alguns adjectius es morien de riure.

Quina disbauxa! Les vocals amb dièresis buscaven els accents diacrítics, les comes empaitaven els punts. Majúscules i minúscules es movien al ritme que marcava la música sense parar.

El present del verb *seure* es va aixecar i va començar a fer salts. L'imperfet del verb *plorar* es va posar a riure com si estigués tocat de l'ala. L'infinitiu de *manar* intentava posar ordre com si fos el líder però ningú li feia cas.

En un racó es trobava la hac, molt emmurriada en aquells moments i amb cara de pomes agres; ella no sabia ballar ni tampoc sabia cantar...era muda i sorda.

Les síl·labes àtones es miraven les tòniques i els picaven l'ullet, movent el cul.

Va aparèixer per la porta del jardí ben enlluernada la essa sonora. L'acompanyaven un parell de vocals neutres i tres guionets que en sentir la música van arrencar a córrer fins al mig de la sala.

Una mica més tard s'hi van afegir els complements directes i els preposicionals; tots anaven d'etiqueta molt elegants, buscaven oracions subordinades que els alegrassin la nit. Van remenar pertot arreu fins que les van trobar ballant i fent-se petons amb els complements indirectes, en un espai amb poca llum que hi havia sota un gran quadre de Dalí.

Per acabar-ho d'adobar, van entrar amb molt de soroll els que no esperava ningú. Es va aturar la música, es va fer un gran silenci, tothom es va quedar estàtic com si hagués entrat a la sala el dimoni. Eren els barbarismes i portaven petards gegants a les mans i una metxa molt llarga encesa...

De cop i volta va pegar un bot i va obrir els ulls... Havia estat un malson, en una nit de primavera.

Mª Jesús Montes de Oca